

KAKTUS

1985

ÅRG. 20
NR. 4 - OKTOBER

KAKTUS udkommer 4 gange årligt i januar, april, juli og oktober som medlemsblad for Nordisk Kaktus Selskab.

Redaktion: Bjarne Kjempff, Stordalvej 4, Løvel, 8800 Viborg, telf. (06) 699341
Tryk: Hagsholm Bogtryk & Offset, 8834 Hammershøj

Selskabets regnskabsår er fra 1. januar til 31. december. Årskontingent 100 kr. Alle henvendelser vedrørende medlemsskab og adresseændringer bedes rettet til kassereren, Otto Forum Sørensen, Viemosebro 14, DK-2700 Brønshøj. Giro-nr. 6578713 – About membership apply to mr. Otto Forum Sørensen.

Terminer for indlevering af annoncer og artikler:

Termine für Anzeigen und Artikel:

Terms for ads and articles:

15. februar, 15. maj, 15. august, 5. november

Annoncepris: ¼ side 200 Dkr. – Preise für Anzeigen: ¼ Seite 200 Dkr. – Price for ads: ¼ page 200 Dkr.

Selskabets styrelse:

Formand: Peter Brandt Pedersen, Tårnbygårdsvej 20, DK-2770 Kastrup, telf. (01) 516606.

Næstformand: Torbjörn Haldammen, PL 2501, S-17090 Fjärdhundra, telf. 0171-91574.

Ekstern sekretær: Find Aalbæk Madsen, Langedamsvej 11, DK-5500 Middelfart, telf. (09) 41 28 56.

Intern sekretær: Jytte Thybo, Oustrup Fiskeri, Ørre, DK-7400 Herning, telf. (07) 136169.

Kasserer: Otto Forum Sørensen, Viemosebro 14, DK-2700 Brønshøj, telf. (02) 946174.

Bestyrer af diateket: Palle Carlsen, Öve Gjeddesgade 6^{2.tv.}, DK-8200 Århus N., telf. (06) 102185.

Bibliotekar: Erik Holm, Fruehøjvej 36, 2.tv., DK-7400 Herning, telf. (07) 123282.

Redaktionsmedlemmer:

Cees van Ravens, Karisveien 122, N-2013 Skjetten.

Helmut Broogh, Am Beisenkamp 78, Wattenscheid, D-4630 Bochum 6.

Hans Keil, Lærkevej 17, D-2381 Ny Bjernt, Sydslesvig.

Erik Holm, Fruehøjvej 36, 2. tv., DK-7400 Herning.

Georg A. Sydow, Etonvej 16, DK-2300 København S.

Redaktør af »Meddelelser fra N.K.S.«:

Find Aalbæk Madsen, Langedamsvej 11, DK-5500 Middelfart.

Bibliotekar:

Erik Holm, Fruehøjvej 36, 2. tv., DK-7400 Herning, telf. (07) 123282.

Laseric Arne, Box 106, S-43063 Hindås, telf. 0301-10632.

Æresmedlem:

Otto Forum Sørensen.

På forsiden ser vi denne gang en flot samling af importerede Copiapoa cinerea. Copiapoa importplanter kan være meget medtagne og arrede, men disse ser ud til at være undtagelsen. (Foto: H. Broogh). Red.

På krydstogt i Echinocereus slægten

Har man gennem en årrække været kaktussamler, kan der på et tidspunkt opstå ønsket om at gå i dybden med en af de slægter, man har nogle gode erfaringer med.

Det var på den måde, jeg begyndte at interessere mig for Echinocereus. Slægten er utrolig varieret, og som samling virker den ikke kedelig netop på grund af de enkelte planters forskellighed. Der er både store og små arter, nogle stærkt tuedannende, mens andre vokser op i ensom majestæt. De har vidt forskellig tornebeklædning, og nogle er tilmed ret behårede. Også blomsternes størrelse og farve varierer meget, men fælles for slægten er, at blomsterne har en forholdsvis lang levetid.

Et andet fællestræk for slægten er, at knopper og sideskud ikke kommer fra areolerne, men kommer dybt inde fra plantelegemet. Tydeligst ses det på de grovtornede arter, hvor epidermis ligefrem revner, når en knop bryder igennem. Derfor efterlader en blomst også et ar på planten. Både knop, blomsterør og frugt er dækket med torne, der er nemme at stryge af, når først frugten er moden. Den er da stærkt opsvulmet og frøene sidder i en klistret frugtmasse, der gør dem vanskelige at høste.

Så godt som alle Echinocereus-blomster har grøn griffel. Her er *E. knippelianus* undtagelsen med blomstring fra centrum, mens de fleste andre blomstrer længere nede på planten.

Mange af arterne inden for slægten er ret blødkodede. De er at skære i som en agurk, men saft og kød er af en meget klæbrig substans. Planterne er ikke vanskelige i kultur. De grovere arter kan fint tåle at stå ude om sommeren. De mere langsomt voksende planter, hovedsagelig dem med kamtorne, tåler ikke for meget fugtighed, så de får en lettere jordblanding. Skulle en plante miste rødderne, skæres den ren og får lov at tørre, for så at blive stukket i ren leca. På en varm plads vil den ret hurtigt danne nye rødder.

Echinocereus skal helst stå køligt og lyst om vinteren. De fleste tager ikke skade af en gang let frost, når de er tilstrækkelig tørre. De skrumper en del ind, men genvinder hurtigt deres normale volumen,

Echinocereus viridiflorus v. chloranthus

når man starter vandingen om foråret.

Her ligger et af problemerne med planterne. Vander man for tidligt, undlader nogle af arterne at sætte knopper, og får planterne det for tørt, standser væksten i knoppen og den dør. Men der er også arter, hvor knoppen kan sidde et år over og alligevel blive til noget. Store temperatursvingninger skulle fremme knopdannelsen, så generelt kan man sige, at Echinocereus skal have meget lys, luft og varme om dagen og kølighed om natten.

Inddelingen af slægten har voldt de lærde kvaler. Walter Haage har i »Samlerens store Kaktusbog«

Echinocereus viridiflorus. (BK-foto).

ordnet arterne efter tykkelse af det enkelte plantelegeme. Det er ikke noget særligt godt system, da de enkelte planter varierer meget i tykkelse alt efter alder og dyrkningsforhold. Man kan også inddele slægten i pasningsgrupper ud fra deres geografiske tilhørssted, som Knuth har gjort det i »Den Nye Kaktusbog« Gyldendal 1930, og endelig har Backeberg i »Das Kakteenlexikon« lavet en inddeling efter arts-ligheder, der efter min mening er den bedste.

Slægten opdeles herefter i disse 4 grupper:

- I Scheeriana: Med slanke og temmelig lange blomster.
- II Subinermis: Med små til større tragtblomster, ikke særligt langrørede, diskret eller helt manglende tornedragt.
- III Prostrati: Tornene kraftigere end hos den foregående gruppe, legemet senere nedliggende.
- IV Erecti: Legemet opret. Hertil henføres også de kamformet tornede arter.

Backeberg gør selv opmærksom på, at slægten er meget vanskelig at ordne, da mange arter er meget variable, og der er mange overgangsformer mellem arterne.

Det er også den erfaring jeg har gjort, og når man ikke er 100% sikker på, at ens planter er udstyret med de rigtige navne, gør det forvirringen større, men ikke glæden mindre ved at dyrke *Echinocereus*. Det er også af denne grund, at jeg har kaldt denne serie et krydstogt inden for slægten og kun går i dybden med de planter, der har givet mig nogle specielle oplevelser.

Typearten er *Echinocereus viridiflorus*. Det er en af de mindre arter hørende til Erecti-gruppen. *E. viridiflorus* kan blive indtil 4-5 cm. tyk. Den vokser kugleformet og skyder kun sjældent skud. På de 13-15 lave ribber sidder de langagtige areoler, der er besat med hvide eller brune randtørne, omkring 13-15. Hver af de 2-3 midtertørne kan blive 2 cm. lange og har brune spidser. Midtertørnen kan undertiden mangle. Blomsten sidder på midten af planten eller

Echinocereus viridiflorus v. davisii (BK-foto).

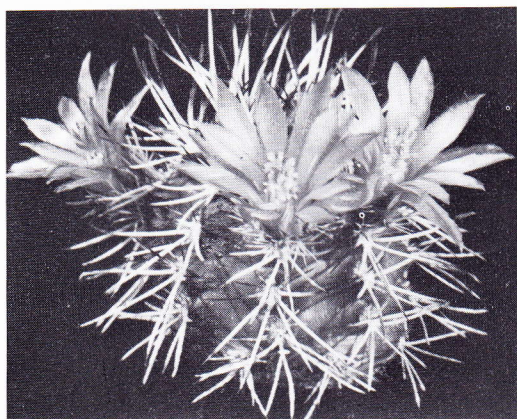
endnu længere nede. Den er ca. 2½ cm. lang, gulgrøn, med grønlige striber indeni og brunlige på ydersiden. Det er en pålidelig blomstrer, som regel sidst i maj måned og blomsterne kommer i et sådant antal, at de kan danne en hel krans omkring planten. Frugten er lille ca. 1 cm. ellipsoformet, grønlig. Det er en af de langsomt voksende arter, der sjældent bliver over 7-8 cm. høj. Storbror til *E. viridiflorus* er varieteten *chloranthus*. De cylindriske skud kan blive indtil 30 cm. høje, 4-7 cm. i diameter med 13-18 ribber. 12-20 randtorne, stråleformede eller påtrykket, børsteagtige, hvide, ofte med purpurrøde spidser. De 2-3 midtertorne bliver indtil 3 cm. lange. Farven kan variere fra hvidlig til gullig eller rødlig.

Blomsten er brunliggrøn el. gulliggrøn, let tragtformet, åbnes ikke helt, 2-3 cm. lang. *E. viridiflorus v. chloranthus* kan variere meget i udseende. En af varieteterne er beklædt med hvide uldhår, der helt indhylder planten. Jeg har den under navnet *E. chloranthus v. neocapillus*.

Af andre varieteter inden for *E. viridiflorus* kan nævnes *v. cylindricus*, der som navnet siger vokser cylindrisk. Den har ca. 13 ribber med 12-18 korte, stive kamformede randtorne, hvide med brune spidser. Ingen eller en sjælden gang 1 midtertor.

Blomsten er gulliggrøn og sidder nær toppen. Den sidste varietet inden for *viridiflorus*-arten jeg vil nævne er *v. davisii*. Den har meget små skud, ca. 1,5 cm. høje med 6-7 puklede, mørkegrønne ribber. De op til 14 randtorne har rødligbrune spidser. De sidder kamformede, udsprede og kan blive indtil 17 mm. lange. Blomsten er 2,5 cm. lang, smudsigt grøngul. Som podet plante vil den tit blive atypisk, fordi den bliver for kraftig i væksten. Dette gælder generelt inden for *E*-slægten. Hermed vil jeg slutte krydstogtet inden for *E. viridiflorus*-arten. Som det fremgår af ovenstående, er det hovedsaglig solitær planter med små gulgrønne blomster, der kommer frem i maj måned.

Så vi springer hurtigt til noget mere aktuelt, nemlig *E. sciurus*, der blomstrer her sidst på sommeren.

Echinocereus viridiflorus v. davisii (Helmut Broogh foto).

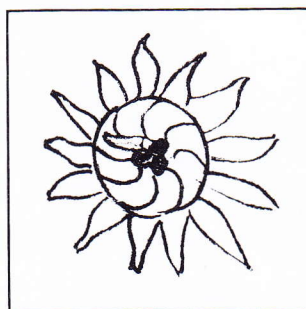
E. sciurus hører også til Erecti-gruppen. Den er stærkt tuedannende, skuddene er indtil 20 cm. lange og ofte helt dækket af torne. Den har 12-17 lave, puklede ribber. 15-18 tynde, indtil 1,5 cm. lange

Echinocereus sciurus. Bemærk den fuldt udsprungne blomst' »pjuskede« udseende.

randtorne. Flere midtertorne, med brune spidser, kortere end randtornene.

De meget stærkt tornede knopper kommer på den øverste trediedel af planten. I begyndelsen kan de godt ligne skud. Først når kronbladenes røde farve

Skematisk tegning af *Echinocereus sciurus* blomst, der endnu ikke er fuldt udsprunget. Bemærk de taglagte kronblade, der kun kan åbnes i bestemt rækkefølge.

anes mellem tornene i centrum, og knoppen spidser til, bliver man klar over, at en blomst er på vej. En af grundene til, at man kan tage fejl, er det faktum, at knopperne kan bryde frem det ene år, og først året efter viser de blomsten.

Det er facinerende at se sådan en blomst folde sig ud. Det sker over et par timer, så der er tid til at følge de enkelte trin.

Når blomsten er åben, er det til at begynde med kun den yderste række kronblade, der er foldet ud. Resten er bøjet over støvtrådene, ind under den grønne griffel, så den ses i midten (figur). Senere frilægges støvdragerne (se billedet af *E. sciurus*) så disse kan levere støv til »andre« planter. De yderste 3 mm af hvert kronblad er bøjet bagover og så er de ellers pakket taglagt, så kun et kronblad kan åbne sig ad gangen.

Blomsten har et lidt pjusket udseende, lige når den er fuldt udsprunget på grund af det knæk, kronbladene har fået ved bagudbøjningen.

Blomsten kan blive 7 cm. lang og ca. 9 cm. i diameter. Farven er rosapurpurrød.

– fortsættes –
Dagny Jensen.

• • • • •

En lang og hård vinter

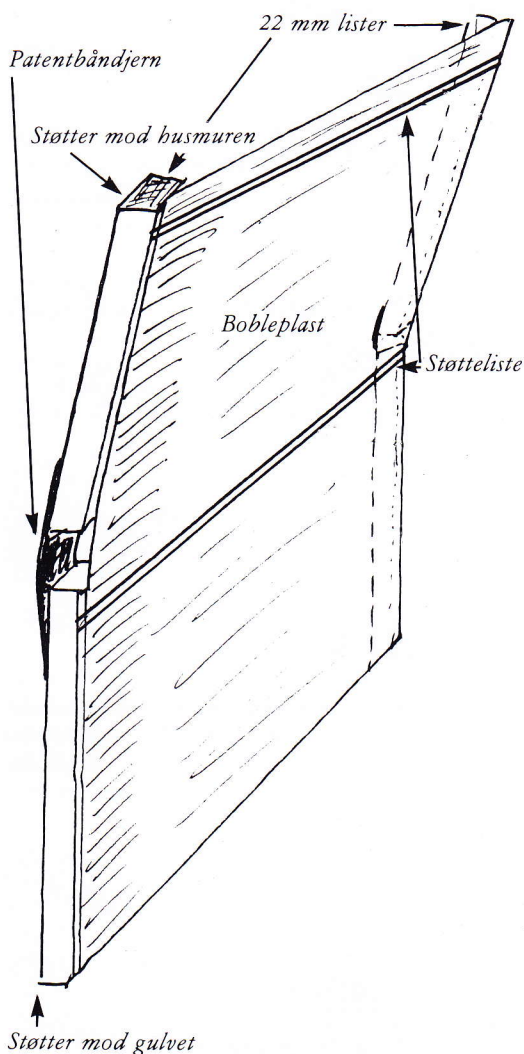
Så kom den altså: el-regningen, der dækker perioden med fimbulvinteren 1984-85, og dermed den første vinteropvarmning af drivhuset. Kuverten flåes op med skælvende hænder, og efter en febrilsk sammenligning med de sidste års vintre, hvor der ikke var opvarmning af drivhus, fastslås, at el-forbruget er steget med ca. 300 kr. (og så har man endda haft en defekt varmeplade i komfuret i størstedelen af perioden, men det er jo sådan set sagen uvedkommende). Det er rart at konstatere, at varmeisoleringen i drivhuset er effektiv.

Drivhuset blev fra begyndelsen anlagt med henblik på mulig vinteropvarmning. Det er rejst over husets vestvendte terrasse. Denne terrasse var i forvejen ved at skride sammen, og drivhus eller ikke, den skulle nødvendigvis styrkes med stensætning. I stedet for fliser blev der nu lagt et ca. 25 cm tykt lag af lecanødder og derover cement. Selve drivhuset er præfremstillet med aluminiumsprofiler og eet lag glas, og i øvrigt ikke særligt isolerende i sig selv: uden vinteropvarmning lå temperaturen om natten og i skyggen kun 1-2° C over temperaturen udenfor, hvilket kun skyldtes, at der var læ. Der befandt sig i forvejen et el-stik på terrassen, og til opvarmning af drivhuset blev der nu – af en elektriker – indstalleret 3 stk. Eldon termostaterulegerede radiatorer. Termostaterne blev indstillet på henholdsvis 9°, 7° og 5° C. Herudover blev hele husets inderside undtagen døren beklædt med et lag af svært, klart plasticfolie, som blev fæstnet med dobbeltklæbende tape. Til døren blev fremstillet en løs ramme af trælister beklædt med svært bobleplastic.

Efteråret blev usædvanligt mildt, og det blev helt hen i december før der under den morgentlige kontrol blev konstateret varme i radiatorerne. Temperaturen lå om natten i drivhuset på 6-10° C.

Af sagen uvedkommende grunde, blev der ikke foretaget yderligere isolation før i begyndelsen af januar 1985, hvor frosten for alvor var sat ind. På det tidspunkt arbejdede alle tre radiatorer for højtryk, og temperaturen inde i drivhuset lå på 3-5° C, mens rimen sad i lag på aluminiumsprofilerne ved aftenstide, og dryppede ned på planterne om dagen. Det gik ikke!

Efter et par dage med intense overvejelser blev et system udtænkt og iværksat: svær bobleplastic i baner

å 2 meters bredde blev indkøbt og dertil 22 mm kvadratiske lister af ubehandlet fyrretræ, udskåret til 6 stykker i trempelhøjde, og 6 stykker svarende til tagspærrenes længde. Listerne blev to og to forbundet med et stykke patentbånd, således at der blev 6 stænger, bøjelige på midten, som kunne følge driv-

husvæggen fra gulvet til husets væg. Disse 6 stænger blev derefter forbundet parvis med svær bobleplastisk fastholdt med dobbeltklæbende tape – se tegning. Resultatet var 3 sammenfoldelige og på midten bøjelige markiser. De blev nu ført hen langs den lange væg i drivhuset – det lod sig let føre bagom bordet – og anbragt så den øverste ende af stængerne hvilede mod husmuren, hvorved systemet stod i spænd. Som yderligere sikring blev et par tyndere lister skruet på på tværs, dels foroven under taget, dels i trempelehøjde.

Det tog kun godt en times tid at få systemet sat op med ca. 30 cm overlap mellem banerne – da systemet altså vel at mærke var konstrueret – og da det skulle nedtages igen ved forårstide, tog den samlede proces: nedtagning, sammenrulning, indpakning og anbringelse på loftet ca. 3 kvarter.

Systemet var overordentligt effektivt. Fra da af var kun 2 af de 3 el-radiatorer i funktion af gangen, nattemperaturerne lå på 6-7° C, og til trods for, at drivhusets to endevægge ikke var dækket med bobleplast – bortset fra den løse ramme i døren – blev aluminiumsprofilerne aldrig mere dækket af rim. I korte solperioder i februar kunne temperaturen nå op på omkring 30° C. I slutningen af marts – vel 2-3 uger senere end en normal vinter ville have tilladt – blev systemet taget ned igen, og de automatiske vinduesåbnere sat på plads igen.

Og el-regningen altså imødeset med spænding.

Men nu planterne. I løbet af september blev vandingen nedtrappet, og fra ca. 1. oktober, blev planterne holdt tørre. Under en kuldeperiode i begyndelsen af oktober blev de planter, der efter sigende ikke skulle kunne tåle temperaturen under 10° C flyttet ind i huset. Som efteråret udviklede sig videre, havde det ikke været nødvendigt allerede da, og det var også en dårlig idé: alle planterne gik omgående i vækst igen, til trods for, at de på det tidspunkt var knastørre. Euphorbierne fortrød dog ret omgående, da der ikke fulgte vand med varmegraderne, men de rønkende kaktus fik hver et par grimme vinterskud. To planter gik alligevel tabt på grund af kulde: nemlig en *Euphorbia trigona* og en *Roseocereus* (efternavn ukendt). To andre planter blev derimod ved forårstide reddet på varmegrænsen: en *Hoya bella* og en *Hatiora*, der begge viste udprægede tegn på bedre trivsel efter indflytning til stuens sydvindue.

Med henblik på at sikre størst mulig trivsel med et minimum af flytninger forår og efterår blev der nu med sagkyndig bistand foretaget en grundig sortering af planterne:

1. De planter, der ikke kan tåle drivhusklimaet hele året – altså 5-8° C og sol og varme uden kunstig

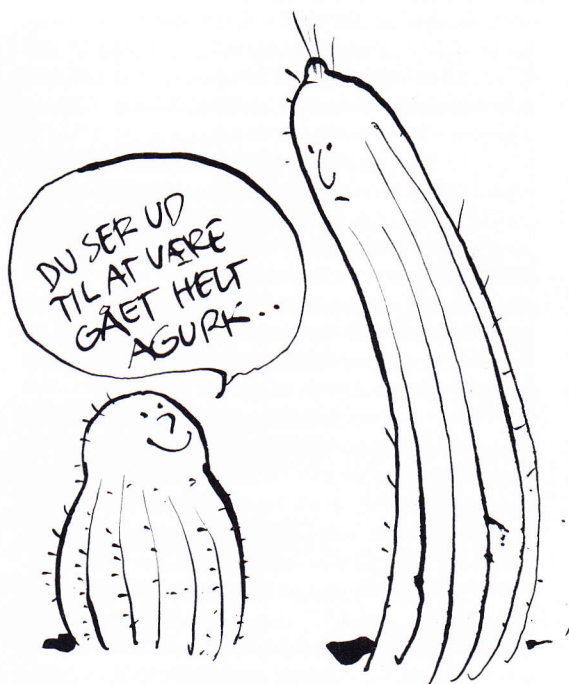
skygge om sommeren – blev helt fjernet fra drivhuset. Phyllokaktus veksler mellem haven og et østvendt vindue, hoya og hatiora forbliver i stuevinduet hele året og »liankaktusserne« ligeledes.

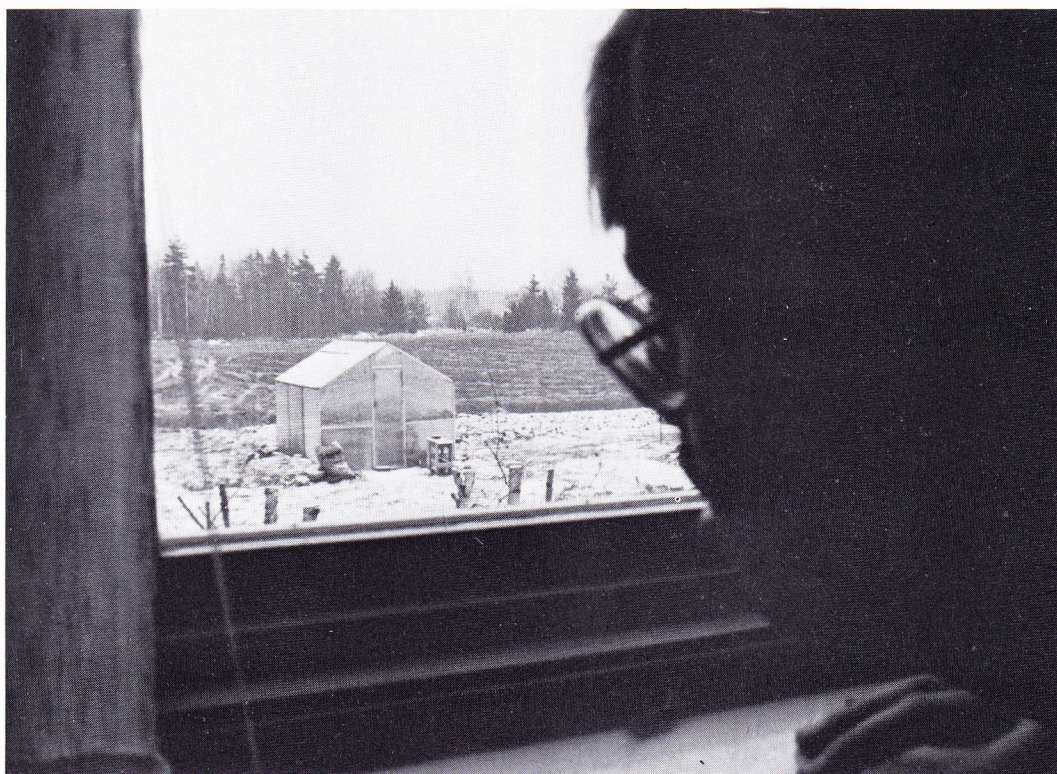
2. De planter, der vil acceptere en kold vinter, men som helst ikke vil steges om sommeren, fortrinsvis planter fra de Canariske øer, står i haven om sommeren og i drivhuset om vinteren.

3. Hele resten, kaktus, agaver, en del euphorbier og andre sukkulenter forbliver året rundt i drivhuset og klarer sig fint der. Og så undtagelserne: Madagascarpplanterne, der gerne vil have varme hele året. Disse bliver stadig flyttet frem og tilbage mellem drivhus og vindue, men dem er der heller ikke ret mange af – endnu.

Men foråret overgik de vildeste forventninger: Knopperne myldrede som aldrig før, og jagten gik ind som aldrig før på uldus, spindemider, sodskimmel, svampemyg, myrer...!

Hanna E. Hansen & Lars P. Ryder
Limfjordsvej 1
DK - 2720 Vanløse.

SLUTA DEPPA!

Tro inte att du kan gå i dvala under vintern som dina kaktusar!

Nej, nu börjar det bli dags att driva upp plantor från frö.

Skicka genast efter vår nya, omfångsrika frölista med ca. 200 olika arter, odlingsråd och tips hur man lyckas!

Många rariteter och flertalet med samlarnummer!

Humana priser och mycket god kvalite'!

**MELLANSVENSKA INSTITUTET
FÖR CACTACEAEOLOGISK
FORTPLANTNINGSFORSKNING!**

c/o Mats Nilsson
Torsvedsv. 12,
S-632 39 Eskilstuna

SMUKKE KAKTUS

Om *Parodia procera* og *P. pseudoprocera*

Parodia procera Ritter, som systematisk hører til underslægten *Protoparodia* og serien *Brachysperma*, blev første gang beskrevet i »Taxon« nr. 13 i 1964 af Ritter. Planten vokser søjleagtigt op til mellem 30 og 50 cm. Diameteren kan blive op til 8 cm, og planteregemet er græsgrønt. Den er normalt 13 ribbet, og disse er i ungdommen noget kantet. Areolerne er ca. 5 mm Ø og besat med tyk, hvid uld. Den har op til 11 hvide hårtynde randtorne, som kan være op til 15 mm lange. Midtertornene, der er 4, sidder ordnet i et slags kors med de tre øverste opadrettet og den nederste nedadrettet og svagt krummet. Længden på disse torne er ca. 15 mm dog lidt længere for den nederste. Tornefarven er brun. Blomsten er lysegul og op til 5 cm Ø. Planten vokser i Bolivia i dybe klippeklugter omkring Rio Callamarcas mellemste løb ved La Gueva. Denne plante er en af Friedrich Ritters smukkeste nyfund. Planten vokser godt og er meget villigblomstrende, ofte hele sommeren.

Parodia pseudoprocera Brandt, først beskrevet i »Kuas« 1970 nr. 7, hører systematisk hjemme samme steds som forrige. Denne plante bliver mere rund og kraftig end forrige. Højde ca. 80 cm og ca. 10 cm i diameter. Farven er mørkegrøn. Torne: Randtorne ca. 11 ret kraftige og op til 15 mm lange, de nederste er hvide med okkerfarvede spidser, de øverste lidt

længere mere brunligokkerfarvet. Midtertornene er som forrige, men op til 27 mm, den nederste er undertiden noget buet i spidsen, men aldrig krogformet. Fælles for midtertornene er brunligokkerfarve og stivhed. Blomsten er 4 cm Ø og guldgul. Planten vokser også i Bolivia i næsten samme område som forrige.

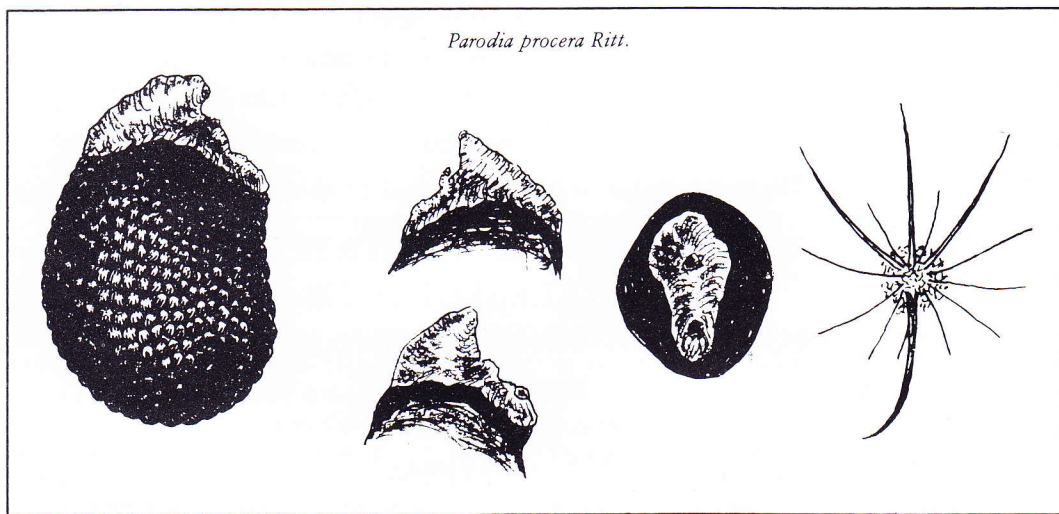
Parodia pseudoprocera Brandt *var aurantiaciflora* Brandt. Denne af Brandt opstillede variant blev førstegangsbeskrevet i »De Letzebueger Cacteeffren nr. 3. 1982«. Denne smukke plante, der især som ældre plante med sin ligesom forrige tætte uldne top er en prydding for enhver samling, adskiller sig fra arten ved at blive noget større både i højde og drøjde. Den har op til 18 ribber og tornene er generelt lysere. Den største forskel er blomsten, der som den latinske navn antyder, er orangefarvet. Planten vokser i samme område, som de øvrige her beskrevne planter.

Fred H. Brandt, *Im Samtfelde 57*,
4790 Paderborn, Vesttyskland.

Dansk bearbejdelse: Peter Brandt Pedersen.

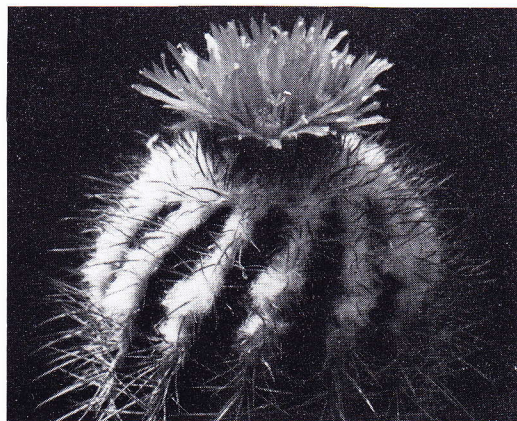
Efterskrift. *Parodia*er er ganske nemme planter i kultur også i vinduet. Deres krav ligner meget, hvad man giver *Notocactus*. De bør ikke holdes for tørt om vinteren, da de ellers let mister rødderne, og disse kan være ret længe om at gendannes. Bemærk. PBP.

Parodia procera Ritt.

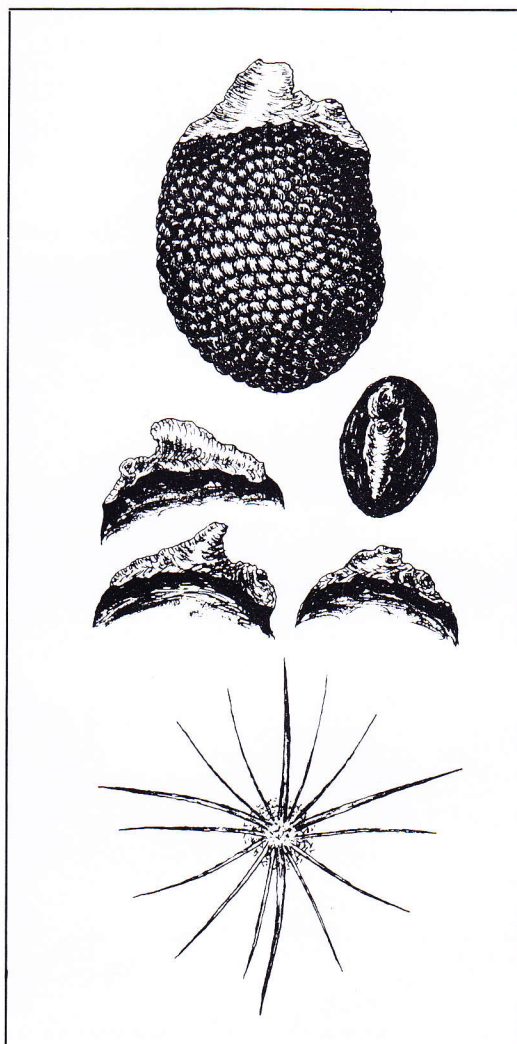

Parodia procera Ritt.

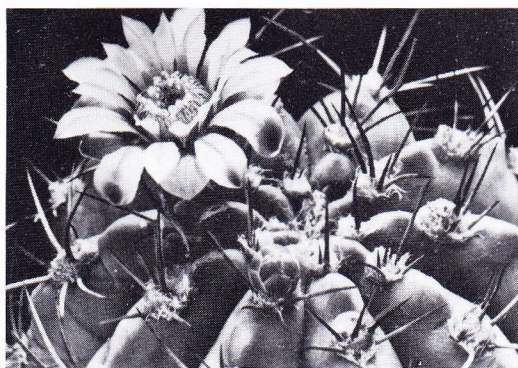

Parodia pseudoprocera Brandt.

Parodia pseudoprocera Brandt v. *aurantiaciflora* Brandt.

Årstiden

Gymnocalycium bodenbenderianum

(Hoss.) Berg

er fladtrykt, kugleformet og bliver kun cirka 8 cm. i diameter, hvilket gør den egnet til dyrkning i vindueskarm. Den vokser forholdsvis langsomt, sikkert på grund af den brunlige, grågrønne legemsfarve, som antyder, at antallet af klorofylkorn er mindre end hos friskgrønne arter. De 3-5 torne er sorte, senere grå, og blomsterne er 3,5 cm. lange og hvide til rosa. Hjemstedet er Argentina (Cordoba, La Rioja).

Sulcorebutia menesesii

(Card.) Buin. & Donald.

Slægten *Sulcorebutia* burde være repræsenteret i enhver samling. For det første bliver de sjældent mere end 5-6 cm. i diameter, så pladsproblemer giver de ikke, med mindre man forsøger at få fat på dem alle (der findes cirka 35 arter excl. var.).

For det andet er de villigtblomstrende med farvestrålende, smukke blomster. Den afbildede art har hvide eller rosa børsteformede torne og guldgule blomster.

Hjemsted: Bolivia.

Notocactus floricomus (Ar.) Berg.

Vokser i begyndelsen kugleformet, men kan med alderen blive 30 cm. høj og 13 cm. bred. De svagt hviduldede areoler bærer cirka 20 strittende, hvide til grå randtorne. Lidt kraftigere er de 4-5 midtortorne, som med tiden falder af.

De ofte talrige blomster er store og gule. Arten er ret variabel, idet det vel er tvivlsomt om de 4 beskrevne varieteter *rubrispinus*, *flavispinus*, *velenovskui* og *spinosissimus* er klart afgrænsede.

Planten stammer fra Uruguay.

Parodia mutabilis Backbg.

Denne ret lille art (8 cm. bred og høj) med guldgule, 3-4 cm. brede blomster findes også med orange-gule blomster, og da ofte under navnet *P. nobilis* Hort., men de to er nu nok een og samme sag. Planten har masser af fine børsteformede, hvide randtorne og 4-5 midtortorne, hvor af én som regel er krogformet. Midtortornene er alle okkergule eller brunlige. Planten hører hjemme i Salta, Nordargentina.

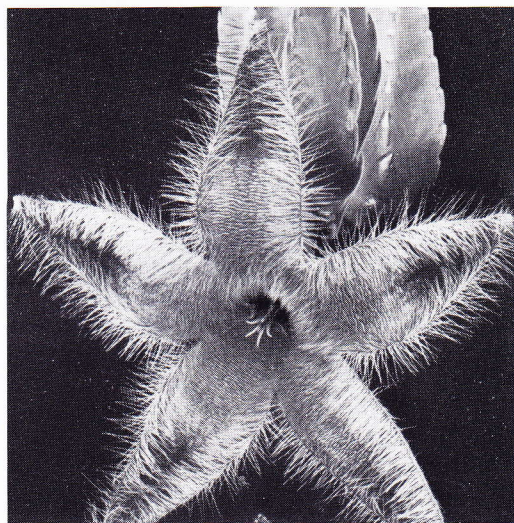
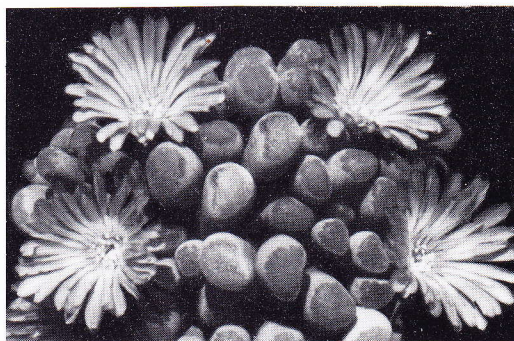
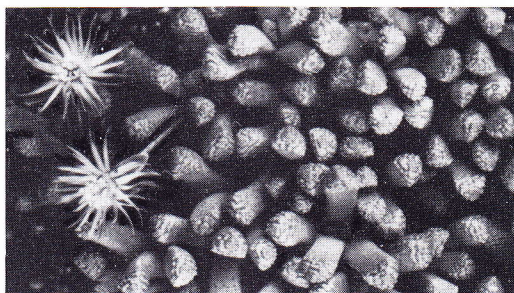
Neohenricia sibbettii (L. Bol.) L. Bol.

Denne monotypiske slægt er en natblomstrende mesembryant. Planten danner efterhånden temmelig

s planter

store, tætte puder bestående af hundredvis af små enkelthoveder, der igen består af 4 tykke, højsukkulente blade. Bladene er 10 mm. lange, forneden 2 mm. brede, foroven 5 mm. brede.

Blomsterne sidder på en stængel, og de er 14 mm. lange og 12 mm. brede, hvide. Planten bør dyrkes varmt i drivhus. Den hører hjemme i Orange-fristaten.

Frithia pulchra N. E. Br.

er også monotypisk og minder meget om Fenestraria-arterne. Den forekommer i Transvaal, og dens navn »pulchra«, der betyder smuk, er meget passende, fordi dens roset af halvt begravede fingerlignende blade frembringer en øjnefaldende blomst: 25 mm. i diameter, karminrød med hvid midte.

Denne stamløse mesembryant danner efterhånden sideskud og dermed små puder. Rosetten består af 6-8 blade, og da planten er vintervokser, bør den holdes tørt om sommeren og lunt om vinteren.

X Sedeveria E. Walth.

Også inden for vores hobby kommer man ud for krydsninger, ikke blot arter imellem, men også mellem slægter: Ferobergia (Ferocactus/Leuchtenbergia), Pachyveria (Pachyphytum/Echeveria) og i dette tilfælde, hvor det drejer sig om en krydsning mellem Sedum og Echeveria. Om sommeren kan de dyrkes på friland, men de bør overvintres i koldhus.

I det foreliggende tilfælde drejer det sig formentlig om en krydsning mellem *Sedum pachyphyllum* og *Echveria derenbergii*: *X Sedeveria hummelii* E. Walth. De talrige spiralstillede blade er omvendt ægformede, 3,5 cm. lange og grønne med svagt røde spidser. Blomsten er orangebrun.

Stapelia nr. 113.

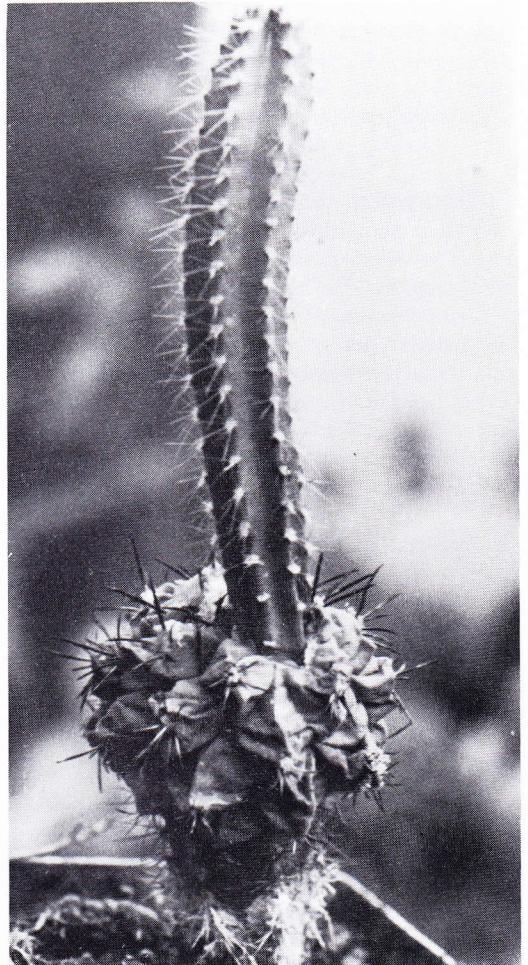
Denne navnløse plante er fotograferet i Jean Lucas' samling i Nants, Frankrig. Bortset fra blomstens størrelse (15 cm. i diameter) viser billedet en typisk Stapelia. De er lave, bladløse planter med tykke, mere eller mindre kantede skud. Blomsterne har en meget kompliceret bygning og består af blade, der danner en stjerne. De stinkende blomster bestøves af fluer.

Tekst og foto: Erik Holm & Helmut Broogh.

En lille tur i drivhuset – endnu engang

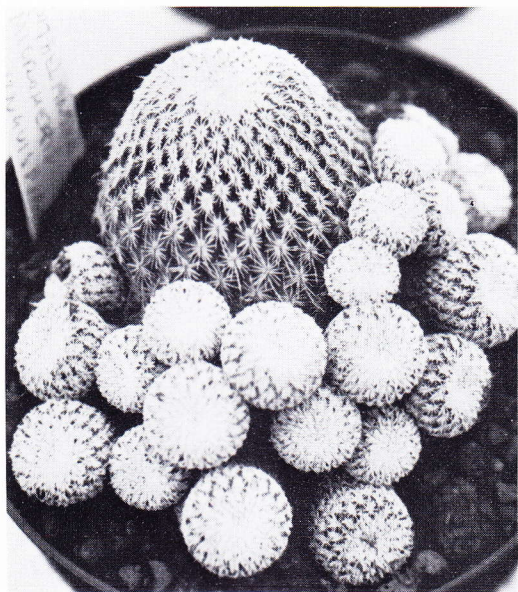
Der er altid liv i en plantesamling. Livet går sin gang, men det sker også for planter, at det tager en anden retning end forudset. Et par frøplanter af *Copiapoa coquimbana* blev for et par år siden podet. Ikke sådan, at de ikke vokser udmærket på egne rødder, men podet går det hurtigere og de blomstrer noget før. Så langt så godt. Det er ikke usædvanligt, at podede planter sætter sideskud også i de tilfælde, hvor litteraturen fortæller os, at dette næsten aldrig finder sted i naturen. Men den forøgede næringsmængde, som podningen giver, forårsager ofte dette. Jeg blev derfor ikke synderlig overrasket, da Copiapoan begyndte at lave et sideskud – noget højt oppe ganske vist – men det er set før. Farven var overraskende lysegrøn, men det er også set før.

Så begyndte løjerne. Sideskuddet voksede og voksede. Sandheden kom for dagen. Podeunderlaget havde sendt et topskud op gennem podningen. Og så siger man, at det er intet nyt under solen! Planten lever i skrivende stund – august 1985 – stadig. Tilvæksten på Copiapoan er dog ret sparsom. Mere naturlige sideskud finder vi blandt andet hos *Epithelantha micromeris*, her varieteten unguispina. Det er en af de her »monotypiske slægter«, som botanikerne ikke har haft fat i endnu. Jeg vil dog godt tage et væddemål på, at den ender som en Mammillaria. Denne plante bliver af mange forfattere til kaktusbøger fremstillet som vanskelig og kun for erfarne samlere. Tanken strejfer uvilkårlig en – har disse meget vidende forfattere selv prøvet at dyrke den, eller er det slet og ret afskrift fra andre bøger. Nuvel, der er måske ikke den mest oplagte begynderplante. Men det svære er nu ret let at overkomme, når man blot husker på, at planten vokser langsomt, Pasningen bliver da ret enkel. Sørg for, at den får godt dræn, vand sparsomt, men vand. Godt dræn sikrer bare, at planten ikke i længere tid står og er fugtig. Gød sparsomt – tre til fire gange om sommeren – men den skal altså have noget at leve af. Jeg ved, at en del af vore medlemmer eksperimenterer med mineralisk kultur. (Ingen brug af jord, men lava, Leca og lignende). Dette er sikkert en af de planter, som ville egne sig for en sådan kultur. Mere om pasningen: Overvintringen bør være helt tør i den lysfattige tid, idet planten ellers kan finde på at vok-

se videre og nærmest gå op i en spids. Det klæder absolut ikke planten.

Den synes ikke at stille større krav til vintertemperaturen. Hos mig må den finde sig i at komme ned på 2-3° C, men et par grader mere ville nok være bedre. Planten er i hvert fald meget blomstervillig ved kølig og tør overvintring. Nok er de lyserøde blomster små, men der er mange af dem. Mindst lige så dekorative er på påfølgende røde frugter. Formerin-

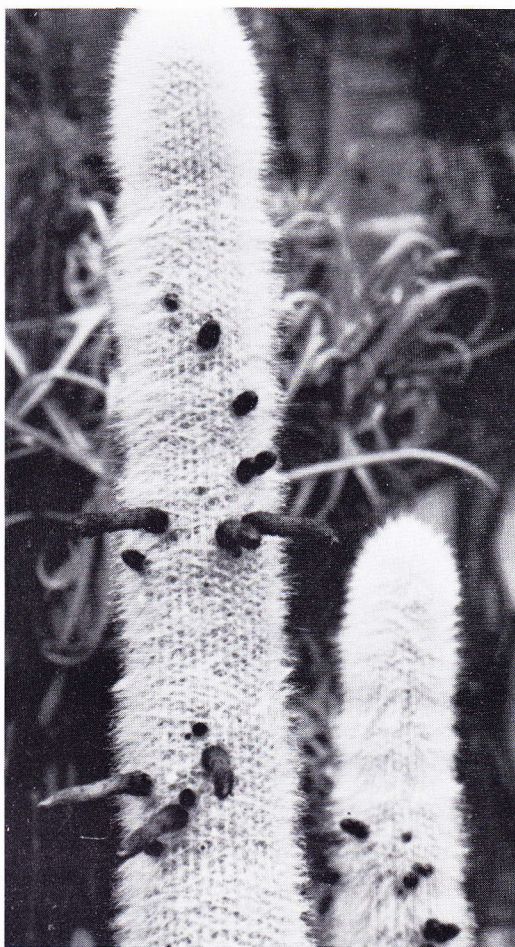

Epithelantha macromeris v. unguispina.

gen er forholdsvis nem. Frøene spirer rimeligt, og de små frøplanter vokser temmelig langsomt, men hvis man har haft held med de mindre Mammillariaer, så bør man ikke afholde sig fra at forsøge med denne. Den kan også formeres fra sideskud, hvis man da ellers har hjerte til at skære disse af. De kan så enten bruges som stiklinge eller podes. Der findes en del varieteter, der dog smager af skrivebordsbotanik. Varieteten unguispina er dog ret typisk, idet den har kraftige torne, og mindst én er enten opadrettet eller krum. Ved de andre varieteter kan man godt få den tanke, at de er beskrevet efter kulturplanter, måske oven i købet podede planter, eftersom beskrivelserne på varieteterne densispina, greggii og rufispina ofte passer på frøplanter af egen frøavl fra selve arten.

For nu ikke at give indtryk af at være klogere end andre, skal jeg omtale, at Backeberg har medtaget *E. pachyrhiza*, som adskiller sig ved mere cylindrisk vækst og renhvide torne, samt en *E. polycephala*. Jeg har ikke set disse planter, og tør derfor ikke kommentere dem. Sidstnævnte er »beskrevet« uden angivelse af blomst og frø på typisk Backebergmanér. Bensom har også en *E. bokei*, som jeg beklageligvis kun kender fra et farvebillede taget af Benson! Findes der blandt læserne nogen, der har disse planter? Det ville være interessant at læse om.

Inde i Botanisk Have i København er der nogle flotte søjler, som altid fanger besøgenes blik i blom-

Cleistocactus straussii.

stringstiden. Meterhøje hvide søjler med nærmest rødvinrøde blomster. Så store har jeg dem med skam at melde ikke. Men mindre kan også gøre det. Ved en højde af ca. 60 cm. kan man forvente blomst af *Cleistocactus straussii*. Ikke nok med det, den er umådelig nem i kultur. Fra frø volder den ingen problemer, og den bliver blomsterdygtig på ca. 5 år. Den ynder en næringstrig jord og godt med gødning i vækstperioden. Overvintringen må ikke være for varm. Er den det, betyder det tit invintervækst, og disse lange tynde spidse skud skæmmer planten. Dette ses ofte i de kontor- og bankbeplantninger, hvor den anvendes. De hvide torne er et smukt aktiv hele året.

Angående formeringen, vil jeg gerne anbefale frøformering af en bestemt grund. Som nævnt er den

Agave potatorum v. verschaffeltii Miniature Form.

nem fra frø, men nok så væsentlig er de muligheder frøformeringen frembyder ved udvælgelse af planter til eget brug. Tornenes stivhed varierer fra individ til individ. Det er altså muligt at få en plante, der ikke stikker. Dens kælenavn er også derfor det meget sigende »barberkosten« på tysk. Der findes former, som ikke engang en barnenumse ville tage skade af at blive gnedet af!

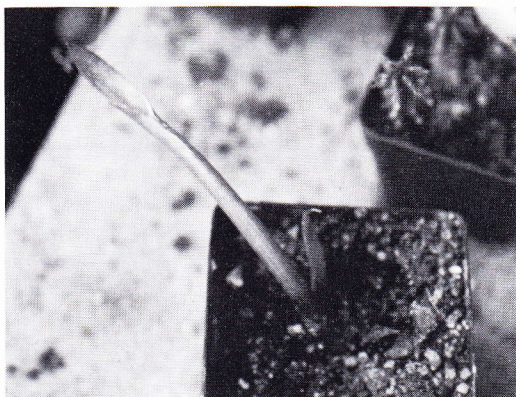
I frølisten i de sidste to år har en Agave optrådt under forskellige navne. *A. potatorum v. verschaffeltii* Miniature Form, *A. verschaffeltii* Miniature Form er to navne for måske den samme plante. Visse planter beskrives som polymorfiske. Det lyder dyrt og udviklet, men betyder blot at være variabel. Jeg er spændt på, hvordan de udvikler sig hos medlemmerne. Her skal bare vises et billede af, hvordan den kan komme til at se ud. Når vi nu er hos Agaverne vil jeg gerne vise en frøplante at *A. pacifica*. Som lille var der intet usædvanligt, men ved første blad andet år, skete der noget besynderligt. Bladet udviklede sig rørformet. Det har jeg aldrig set før hos agaver, men kun hos *Sempervivum* i hybriderne »Oddi-

ty« og »Grigg's Surprise« (*S. calcareum* f. *Monstrosum*). Jeg er umådelig spændt på, hvordan den udvikler sig.

Jeg udtrykte nok min mening om Lau lidt udiplomatisk, så denne gang måtte det være på sin plads at sige noget pænt om en person. Robert Gräser er desværre død, men han nåede gennem et langt liv at introducere mange planter. Det drejede sig især om hybrider, *Astrophytum*, bladkaktus, *Lobivia*, *Echinopsis* etc., og i modsætning til så mange andre, var han meget kritisk med sit arbejde. En Gräserhybrid står altså for kvalitet. Desværre har jeg kun en af hans planter og uden navn. Et gæt kunne være en *Helianthocereus* eller *Trichocereus* hybrid. Planten ligner lidt *Trichocereus schickendantzii* i sin vokse-måde og udseende. Blomsten er imidlertid rød, skarlagensrød, og af imponerende størrelse. Det er ikke altid, jeg løber rundt med et centimetermål, men blomsten er altså ca. 25 cm. lang og 15 cm. i diameter. Den er dagblomstrende, og alt efter temperaturen så holder blomsten 3-4 dage. Kender nogen den?

Gräser-hybrid.

Agave pacifica.

Frilandsbed m. Pedicactus simpsonii og Echinocereus triglochidiatus.

Her i august kan man mærke, at sommeren går på hæld. Bliver den kommende vinter lige så uhyggelig for vore planter som forrige. Inde fra drivhuset kan jeg kigge ud på den mindste af mine stenhøje med kaktus og sukkulenter.

Der er vældig god plads derude i år. Tårerne over de kære afdøde er tørret, men en vis undren over, hvad der døde og navnlig ikke døde står tilbage.

Masser af Opuntiaer og Agaver er ej mere, men *Pediacactus simpsonii* og så oven i købet den ret sjældne hvidtornede form står der uden et mærke.

Echinocereus coccineus og *E. triglochidiatus* ser ud, som var de drivhusplanter. Deres naboer, Opuntiaerne, er væk! Hvert år sine overraskelser, men hvordan og hvorfor? Naturen og planterne rummer lykkeligvis mange hemmeligheder.

Peter Brandt Pedersen.

Echinocereus coccineus.

Melon-kaktus eller...

Lagkage med flødeskum

Denne lidt kryptiske overskrift bør vist følges af en hurtig forklaring. Melon-kaktus har nogle måske allerede gennemskuet, da det er en direkte oversættelse fra det latinske *Melocactus* (jo, det passer). Den anden halvdel af overskriften skyldes min gamle far, hvis have huser mit drivhus. Første gang jeg hjembragte en *Melocactus* fra en af vore traditionsrige Holland/Belgien-ture, var hans eneste kommentar: »Hva' pokker, har du været på konditori?» Efter nogen tids undren gik det op for mig, at bemærkningen var udløst ved synet af en *Melocactus*, og at den måske ikke var helt tosset. Faktisk kan mange *Melocactus* godt bringe tankerne hen på en kunstfærdig konditorkage bygget meget symmetrisk op og kronet af en god stor flødeskumsklat, som er kranset af fine røde bær.

Jeg kan ikke lade være at nævne det andet populære navn: Munkehoved, da det med en humoristisk undertone er rammende: øverst sidder det vigtigste, nemlig hovedet/blomstringszonen, og onde tunger siger jo at visse munke tænker lidt for meget på det der med formering. Nedenunder sidder kroppen/plantelegemet så: stort svulmende og fedt i forhold til hovedet. Nogle siger så videre, at fødderne / rødderne heller ikke er for gode. Munkene gider / kan næsten ikke gå, men det er nu ikke helt rigtigt.

Det var så lidt om flødeskumskager og munke. Lad det være nok, og lad os se lidt på det, det egentlig skulle dreje sig om: dyrkning af *Melocactus*.

Melocactus var blandt de første kaktus, der blev kendt i Europa. Som bekendt var det jo Columbus, der opdagede Amerika (bortset fra Erik den Røde), det vil sige, egentlig var det nogle af de Vestindiske øer, han opdagede i første omgang, og netop på disse øer og på de mellem- og sydamerikanske kyster har *Melocactus* hjemme. Planterne ser ud som ganske gemene kuglekaktus med ribber, men så snart de bliver blomstringsmodne, danner de i toppen et cephalium. Dette cephalium er et specialiseret væv, som kun har til opgave at producere blomster og frø. Selve den grønne del af planten stopper væksten (se dog senere), og kun cephaliet vokser videre for at danne nye punkter, der kan vokse blomster og senere frugter ud fra.

Det smukke cephalium, som oftest er beklædt med røde børster, frembringer mange blomster på en gang i ringe, næsten som vi kender det fra *Mammil-*

laria. Senere modnes bærrerne inde i cephaliet, og efterhånden presses de nydelige, kølleformede, oftest røde frugter ud. Jeg har tit kunnet høste op mod 100 frugter fra én plante, og hver frugt indeholder mange frø, så det kan nemt blive til en høst af mellem 1000 og 2000 frø fra et enkelt cephalium om året afhængig af hvilken art, det drejer sig om.

Selve plantelegemet er som nævnt af et ret almindeligt udseende. Det kan være lavt kugleformet til let søjleformet, og det er delt op i 5-20 som regel skarpt-kantede ribber, farven er grøn uden fnug eller andre »ornamenteringer«.

Rødderne er trævlerødder, og det er disse, der er skyld i, at slægten med urette har fået ry for at være meget vanskelig at dyrke. Importplanter er ganske vist så godt som umulige at få rødder på, og frøplanter (med eller uden cephalium), der først har mistet rødderne, har da også svært ved at gendanne dem, men dels kan man jo undgå importplanter (dvs. vildtopgravede), og dels kan man behandle frøplanter, som de nu bedst kan lide det, hvilket leder os hen på, hvordan man dyrker *Melocactus*.

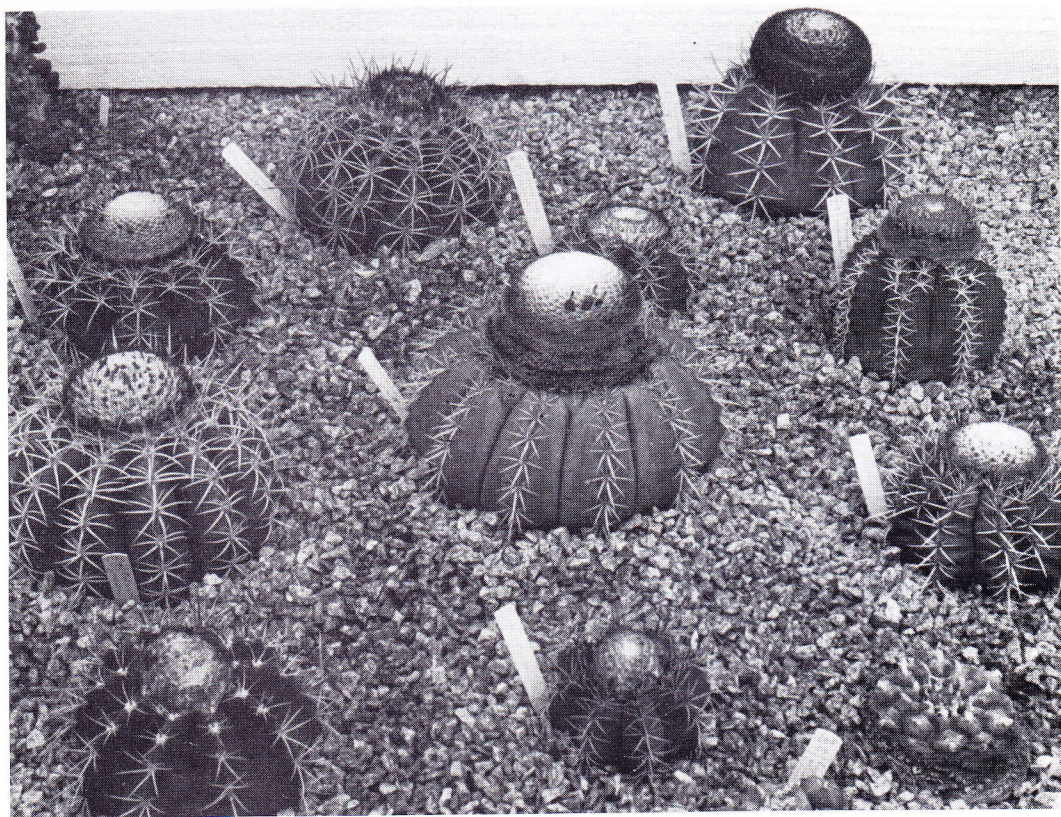
For det første skal man overveje, hvor stor ens tålmodighed er. Frøene er lette nok at få til at spire, og de fleste frøplanter er rimeligt lette at holde liv i. Mange tåler overvintring som *Gymnocalycium*, men jo varmere de overvintres jo flere af de fine sugerødder overlever og jo bedre og hurtigere vokser de. Alligevel er det en langsommelig affære under vore nordlige himmelstrøg at bringe de fleste *Melocactus* til at danne cephalium. Jeg har for 5-6 år siden sået og fortløbende købt små frøplanter, men bortset fra en som blev podet som helt lille, har ingen af dem endnu dannet cephalium. Til gengæld har jeg nogen erfaring med at købe planter med cephalium. Stort set alt, hvad der kan købes af *Melocactus* i Europa, er fremavlet på Tenerife (eller steder med et lignende klima), og der kan man bringe planter i cephaliumstadiet, på under den halve tid af hvad vi kan, også de arter som skal være temmelig store inden de danner det eftertragtede sværdige cephalium. Transport-

Tekst til side 91: (Foto: E.H.)

Øverst: *Melocactus disciformis*.

Nederst: Frit udsatte *Melocactus* i granitgrus.

I midten: *M. disciformis*.

afstanden til for eksempel hollandske gartnerier er så tilpas kort, at rødderne bevares under rejsen, godt hjulpet af det faktum at planterne ofte dyrkes i rockwoll, som kan få lov til at blive omkring rødderne i modsætning til jord, der jo er omfattet af strenge import/export-regler.

Om sommeren graver jeg potterne ned i granitgrus (se billedet). Det giver et fugtigt klima omkring rødderne, som de elsker. Tit er jeg nødt til at bortrive rødder, der har fundet vej ud gennem drænhullerne. Omplantning skal ske sjældent og under stor forsigtighed (rør ikke ved rodklumpen, men lemp den forsigtigt ned i frisk jord), men det kan blive nødvendigt, da selve planten i hvert fald til at begynde med, tager til i diameter. Det er altså en skrøne, at Melocactus ikke bliver større, når først de har dannet cephalium. Nogle gør i hvert fald, om end ikke så meget.

Om vinteren opbevarer jeg planterne hjemme i lejligheden ved en temperatur på 15-20° C, og en gang hver anden uge får de lidt vand, så rødderne holdes igang. De skal helst stå lyst om vinteren og let skygget om sommeren. Det er klogt at være lidt forsigtig i foråret, når planterne flyttes ud. Gør det ikke for tidligt, da uventet nattefrost er farligere for Melocactus end for de fleste andre. Om efteråret tåler de til gengæld mere kølighed end man regner med, blot solen er i stand til at bringe temperaturen op omkring de 18-20° C i dagtimerene.

Senere vil jeg eller helst en anden bringe en artikel om nogle af de mindre arter og nogle af de kønneste, som man bør være på udkig efter, hvis lysten hermed skulle være vakt.

God fornøjelse!

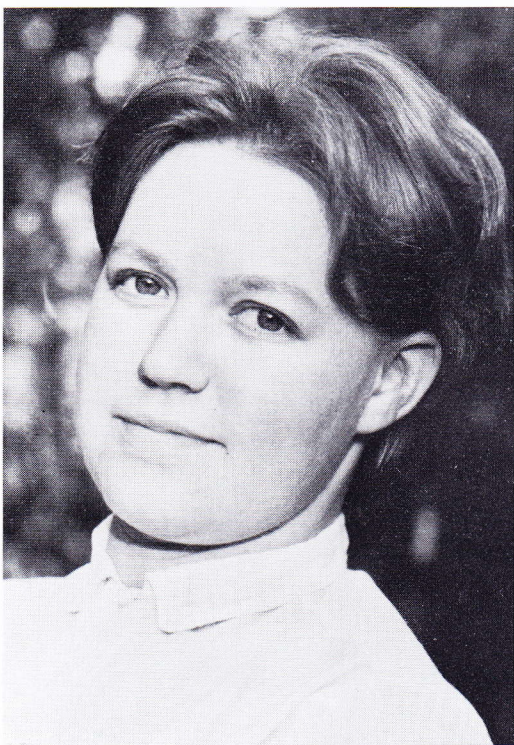
Erik Holm,

Fruehøjvej 36, 2.tv,

7400 Herning.

Christiane og Helmut Broogh

Det er ikke normalt, at vi på disse sider viser personbilleder. Enhver regel har sine undtagelser! Navnet Helmut Broogh er alle læsere af bladet bekendt båd-

de som fotograf og forfatter. Årsmødedeltagere kender Helmut som en venlig, underholdende og jovial deltager. I år svigtede Helmut os, idet han på grund af sin kones sygdom og død ikke var i stand til at være med. Vi udtrykker vores medfølelse og deltagelse. Ægteparret Broogh var et af disse lykkelige eksempler på, at vores hobby kan deles! Vi håber ligeledes, at, når disse triste begivenheder har sat sig, så vil Helmut få sit livsmod tilbage. Det er næppe ret mange medlemmer bekendt, at Helmut i alle år har lavet billeder til bladet for egen regning – ikke engang portoen har han fået!

Vi sender hermed vore varmeste tanker og håber at se Helmut i 1986 i fuld vigør.

NKS. ved P.B.P.

MEDLEMMERNES HJØRNE

BREVKASSEN

Spørgsmål:

Jeg har noen frøplanter av *Bowiea volubilis*, *Kedostriis africana*, *Ornithogalum caudatum* og *Talinum paniculatum*, men jeg vet ikke noe om hvordan de skal dyrkes, når de har vileperiode, vanning, vinter-temp., o.s.v. – Kan du hjelpe?

Vennlig hilsen
Svenn Johnsen,
Elgeseter gt. 17,
7000 Trondheim, Norge.

Svar:

De tre førstnevnte sorterer i min samling som planter, der overhovedet ikke volder besvær. Om sommeren vandes de jevnlig og vokser støt, om vinteren er de gemt væk på en hylde i kælderen, d.v.s. totalhvile. Dette gjelder også for små knolde. Når der hos dig er tale om frøplanter, skal man nok den første vinter sætte dem lyst og prøve at holde væksten igang, omend i »lavt gear«. – Uden at have erfaring med *Talinum paniculatum*, ville jeg forsøge at dyrke den som de tre førstnevnte, måske en kende mere fugtigt, idet den stammer fra de Karibiske øer. Efter JACOBSEN om vinteren moderat varme. Mens de tre førstnevnte også kan dyrkes i vindueskarm, er *T. paniculatum* åbenbart bedre egnet for drivhus.

Hans Keil.

Den 18. 8. 1985 blomstrede *Helianthocereus crassicaulis*, som kun er 5-6 år gammel. En smuk, holdbar rød blomst, der minder om *Lobivia*. En plante, der kan anbefales.

Samme dag blomstrede en *Echinopsis rodotricha*, 15 cm. høj, hvidlig-brun dagblomst, der holdt i 3 (!) dage. Planten var købt i Holland som *Denmoza rodacantha*.

– Og så ejer jeg en *Lobivia* på 60 cm. højde, ca. 3 cm. i diam., blomster violet-røde. Torne lidt længere end hos *haageana*, plantelegemet blødt som hos *famatimensis*. Da planten blev købt ud af en gammel samling, gik den for at være *L. scopulina*, der skal være den længste. Men blomsterfarven passer ikke. Hvem har erfaring med lange *Lobivia* og vil skrive til mig?

Hans Keil.

Rejsetips!

Skulle nogle af vore medlemmer forville sig en tur til Spanien i nærheden af Alicante eller Benidorm, kan jeg anbefale en tur til byen Elche, hvor der findes en botanisk have ved navn »Huerta del Cura« – på dansk kaldet »Præstens Have«.

Her findes en mængde tropiske og subtropiske planter, navnlig et område med mange forskellige palmer. Der findes også et område med en del kaktus. Desværre er beplantningen efter min mening alt for tæt, hvilket medfører, at de enkelte planter ikke kommer til deres ret, ligesom der, i hvert fald den dag jeg var der, er meget »trykkende«, men stadig et besøg værd.

Et lille tip: Af nogle rejsebøger får man det indtryk, at haven ligger nogle kilometer uden for Elche – det gør den ikke, den ligger i Elche.

Yngve Christensen,
Skolebakken 8, Bisserup,
DK-4243 Rude.

THE ECHEVERIA SOCIETY

För er som är specialintresserade av *Echeveria* Sedum, *Pachyphytum*, *Nilladia*, *Graptopetalum*, *Thomsonella* och andra amerikanska *Crassulacéer* har det nu bildats ett nytt sällskap. Det är de båda kända botanisterna H. Hernandez och F. Otero Perez som startat »The Echeveria Society«.

Sällskapet är en okommerciell organisation som skall ägna sig åt studier, forskning och framför allt odling av *Echeveria* och närstående släkten. The Echeveria Society kommer att vara mycket informell och medlemskap kommer att begränsas till seriösa samlare / odlare.

Sällskapet kommer årligen att distribuera mängder av arter, av dem många nya som insamlats av bl.a. F. Otero och Dr. Uhl och en stor tyngdpunkt kommer att läggas på distribution av väl dokumenterade växter.

Är du intresserad och vill veta mer så skriv till:

THE ECHEVERIA SOCIETY
Camino Real a Calipan Km. 3
Barraca de las Minas
Coxcatlan, PUE, MEXICO

Ulf Eliasson.

Gode bog-tips!

Förra sommaren byggde jag et växthus på 10 m² i glas och trä. I vår kunde jag för första gången ta det i bruk. Våren blev ovanligt lång och kall. Genom att jag lagt in elvärmekabler i sand på kaktusbordet kunde jag sätta ut kaktusarna 7. april. Över bordet satte jag upp ett plasttält. Bordet var 3 m² och effekten på elvärmen 500 W. Jag vet inte än vilka minusgrader jag klarer med detta.

Känslan at ha ett växthus blev skönare än jag väntat mig. Jag upplevde hur jag kunde komme hem från en dags hårt arbete, trött på vårvinterns regnande och snöande, gå in i växthuset och känna hur tröttheten och bekymmren rann bort. I växthuset är det fridfullt. Omvärldens ljud dämpas och dess existens tycks försvinna. Den kalla vårvinden känns ej. Solvärmens finns här inne trots att ingen sol lyser. Ett växthus är verkligen en rofull plats.

Av en tillfällighet fick jag i vår tag i en bok av Beverly Nichol, »Mina drömmars trädgård». När han skrev om sitt växthus kända jag igen känslan. En annan bok som kanske ger mer för kaktussamlaren är Karel Capeks bok, »Ett år med min trädgård». Boken kom ut på 30-talet så benämningarna hör inte til de bättre. Han är roligare när han skriver om det som kaktusfolket har gemensamt med trädgårdsfolket, nämligen vårkänslorna med frölistor, plantlistor, utrymme och överskott på plantor. Läs boken och njut!

Arne Edman,
Gudruns Väg 12,
S-72355 Västerås.

Rapport fra de »vinterhårde»

Så har jeg endelig fået gjort vinterens hærgen blandt mine »vinterhårde» op. Otte overlevede ikke, det var:

Opuntia engelmannii

- *polyacantha*, »Carmin».

samt seks ikke nærmere bestemte *Opuntia*.

Følgende fire overlevede i meget miserabel tilstand:

Opuntia rhodantha v. *schumanniana*

- *polyacantha*, »Desert Splendor»
- *phaecantha*, »Orangerød»
- - *v. piercei*

22 *Opuntia* klarede vinteren i fin stil:

Opuntia phaecantha v. *camanchica*, »Pallida»

- *polyacantha*, »Giant Flower»
- - *v. salmonea*

- - »Watsonii»
- *fragilis* v. *parviconspicua*
- - »Sydowiana»
- *tortispina*
- *armata*
- »Smithwick»
- *rutila* v. *rutila*
- »Apache»
- *phaecantha*
- - *v. camanchica*, »Rubra»
- - *v. gigantea*
- - *v. longispina*
- *pollardii*
- *basilaris* v. *aurea*
- *rhodantha* v. *pisciformis*

samt 3 ikke nærmere bestemte.

Mit kaktusbed er anlagt ved en sydendt gavl og er helt uafskærmet også om vinteren. Sidste sommer havde jeg på et tidspunkt 116 blomster, men i år! har der været 6-7 blomster.

Jeg efterlyser iøvrigt gode gødskningsforslag samt ideer om hvordan man luger og fjerner blade i et udendørs kaktusbed med masser af *Opuntia*, selv tykke skindhandsker yder jo kun en rimelig beskyttelse.

Yngve Christensen,
Skolebakken 8 . Bissrup,
DK-4243 Rude.

Nemme og sjældne
kaktus og sukkulenter

Skriv hvad du samler på
og hvad du søger, og få et tilbud

*Hans Keil
Lærkevej 17,
D-2381 Neuberend
Sydslesvig*

PS: 30 forskellige GASTERIA kan tilbydes.

KAKTUSAR

Högsta kvalitet – Låga priser

Ca. 500 olika arter i lager.
Plantorna är mellan 2-7 år
och alla uppdrivna från frön.
Många sällsynta.

Beställ vår nya lista för 1986!

Svantes Kaktusodlingar
Järnbruksgatan 7,
S-66203 Svanskog, Sverige
Tel. 0532 / 30473

– næste gang De kommer til

KØBENHAVN

bør De i egen interesse besøge

Thorvald Petersen's Handelsgartneri

Jagtvej 74

her finder De det største udvalg i
KAKTUS og SUKKULENTER i alle størrelser
Kaktusgødningen **SUKUROL** føres

Tidligere årgange af »KAKTUS«

Nedennævnte årgange af KAKTUS kan købes ved henvendelse til
PALLE CARLSEN,
Ove Gjeddesgade 62. tv., DK-8200 Århus N.
Betaling: Check eller på giro nr. 2182289.

Årgang 5-8: 5 kr. pr. nr. Årgang 9-18: 10 kr.
pr. nr. Følgende nr. er udsolgt: 5. årg. nr. 2,
9. årg., 13. årg., 14. årg. nr. 1.

Allerede før De når Hamborg, kan De finde
vort kaktusgartneri

»Klein Mexiko«

Vi har et stort sortiment af interessante planter til Dem. De er velkommen til et besøg til enhver tid, - undtagen mandag! Grupper helst forudanmeldelse. - Ingen forsendelser. Ny vinterlukning: Fra jul til ca. midt i marts.

KAKTUSGARTNERI »KLEIN MEXIKO«

Wolfgang Schnelle
D-2067 Reinfeld/Holstein
(Vejen Reinfeld - Bad Segeberg)

HAR DE PRØVET AT DYRKE ORCHIDEER?

Er De interesseret?

Få et gratis prøvenr. af vort
medlemsblad »Orchideen«,
der kommer 10 gange årligt.

Kontingent kr. 125.

DANSK ORCHIDE KLUB

Solsikkevej 7,
4600 Køge.

INDKØBSCENTRALEN

Nordisk Kaktus Selskabs indkøbscentral
skaffer pletter, gødning og andre ting, vi
har brug for i vor hobby. Salg af N.K.S.-
emblemer og N.K.S.-kuverter foregår også
gennem indkøbscentralen. Henvendelse til:

IB HOLM

Kirkebækvej 52
DK-8800 Viborg
Tlf. (06) 61 1805 - Giro 6600263

KAKTUS

MÅ IKKE BØJES!

KAKTUS

Stort udvalg i frøplanter og sjældne
importplanter samt mange
arter Sempervivum, Papyrus og
andre prydgæsser.

Bent Jørgensen

Vejlegårdsvej 99 – Vallensbæk
2620 Albertslund – Tlf. (02) 64 50 95
Plantelister udsendes ikke

Kaktus-kalender 1986

Format: 24 x 34 cm med 13 meget dejlige
farvebilleder og udførlige plantebeskrivel-
ser på tysk eller engelsk.

Pris: DM 9.50 + porto & indpakning.

Bestilling til:

*Peter Brandt Pedersen
Tårnbygårdsvej 20,
DK-2770 Kastrup*

DER KAKTEENLADEN

Jörg Köpper

Lockfinke 7 - D-5600 Wuppertal 1

Vi har et stort udvalg i artikler til vores hobby
og et stort udvalg af kaktusbøger - også
antikvariske. Skriv efter vores gratis post-
ordrekatalog og bogliste.

KARLHEINZ UHLIG

Frø - Kulturplanter - Import - Eksport
Lilienstr. 5 - Postbox 1107
D-7053 KERNEN i. R.

Discocactus albispinus	DM 25-35
Discocactus boomianus	25-36
Discocactus horstii	20-25
Discocactus serrensis	32-45
Parodia jujuyensis	4- 7
Parodia weberiana	4-14
Uebelmannia buiningii	20
Uebelmannia flavispina	25-30

WHITESTONE GARDENS LTD.

Sutton-under Whitestonecliffe,
Thirsk, N. Yorks. YO7 2PZ, England

Specialist i postordrer af kaktus og andre
sukkulenter, bøger, frø m.m. Send tre inter-
nationale svarkuponer (post) for vor fuldt
illustrerede 36 siders prislister, som inde-
holder verdens mest omfattende bogliste.

Ing. H. van Donkelaar

Lantje 1 a – Postbus 15
NL-4250 DA Werkendam – Holland

Betydeligt udvidet sortiment i sukkulenter,
kaktus samt andre sjældne planter. Ny plan-
teliste sendes mod forudbetaling af 3.50 hfl.
Frøliste gratis.

Alle henvendelser kan ske på dansk!